

Kortsvar

En hyllest til Messi(as)

I 2022 kunne hele verden se Lionel Messi løfte den gylne VM-pokalen i den stekende varmen i Qatar. Trofeet stadfestet hans suksess som en av verdens beste fotballspillere, vinner av VM, Mesterligaen, La Liga, Copa America, og rekordmange Gullballer.. Som en respons til dette skrev Frode Grytten diktet '*Gracias, Lionel*' på TV2.no sine hjemmesider i desember 2022.

Diktet er skrevet i fri form, uten fast rim eller rytme, og består av 13 strofer. Innholdet er en takketale som ramser opp Messi sine mange meritter og talenter. Tema kan tolkes til å være en hyllest til Messi. Ordet 'tak' blir gjentatt i teksten på flere ulike språk, dette understreker hvor takknemlig fotballverden og Grytten er for Messi. Grytten bruker hyperboler hyppig, altså overdriver for å få fram budskapet sitt. Dette gjør han ved å kalle Messi «*geniet*» og «*den aller beste*». Grytten skriver at Messi «*[...] skapte himmel med føttene*», noe som skaper assosiasjoner til at Messi er guddommelig eller magisk. Dette referer også til Messis kallenavn; '*den lille magikeren*', som understreker Gryttens ros.

Grytten skaper kontrast av Messis karakter. Han skriver at Messi var «*[...] født sky og liten*» som nå «*[...] forvandla seg til ein nummer 10 vi aldri før hadde sett*». Slik skaper han et skille fra den tidligere Messi, og dagens magiker. Han kaller også Messi «*[...] ein nesten vanlig fyr*», her legger Grytten vekt på ordet nesten, som hjelper å skildre Messi som noe helt spesielt. Grytten skriver at «*[...] han lærte oss*» og «*[...] han sådde eit håp i oss*» noe som kan gi en konnotasjon til at Messi er en slags 'fotball-Messias'.

Alt i alt er '*Gracias, Lionel*' en rørende tekst som fungerer som en hyllest og avskjed til verdens beste spiller.

Ekteskap United vs Skilsmisse FC

Når jeg var 9 år gammel valgte foreldrene mine å skille lag. I denne skilsmisens æra var jeg en av mange ofre for giftemålets dødsengel. I mine øyne var skilsmissen unisont med et grovt nederlag. *Ekteskap United* hadde tapt kampen, sluppet inn mål på overtid og latt alle supporterne stå igjen med blanke øyne og tomme ord. Slik var det nemlig for meg, jeg sto på sidelinjen, uten noe makt til å endre resultatet foran meg.

I *'Skilsmisseboken – en overlevelsesguide'* omtalte Sanna Sarromaa Nora fra *'Et dukkehjem'* som «[...] kanskje den mest berømte skilte damen i litteraturhistorien». Noen ganger skulle jeg ønske at moren min var som Nora, fanget i en tragisk vals av et mislykket ekteskap. At faren min var lik hennes ektemann Helmer, fæl og vrang, et menneske uten respekt for sin partner. Dog var ikke sannheten slik. Faren min er nemlig et av de godeste menneskene jeg kjenner, omsorgsfull og kjær. Sinnet til moren min er sterkt som et fjell og hennes karakter oser av selvtillit og styrke. Virkeligheten var jo at mine foreldre var to polare motsetninger av Ibsens famøse karakterer, dog var begge ekteskap i frifall. Sannheten er at jeg prøvde å tillegge min mor og far feil som ikke var der, i et forsøk på å bortforklare det faktumet at de rett og slett ikke elsket hverandre lenger. Hvis jeg kunne overbevise meg selv om at ekteskapets fiasko lå i deres grunnleggende mangler og ikke forholdet, kunne jeg akseptere nederlaget.

Mine erfaringer er dog kun en streng på harpen. I 1850 ytret den kjente dikteren Alfred Tennyson det famøse sitatet «*Tis better to have loved and lost, than never to have loved at all*» (Sørbø, 2020). Kanskje er ikke forholdets ende og negative aspekter det eneste man tar med seg fra en skilsmisse. Muligens er det som en kompilasjon av høydepunkter fra en intens fotballkamp, et klipp inneholder et helt sykt langskudd, mens det neste er en real bom på mål. For hva gjør man egentlig når kampen er dominert av et hav av fiasko, er det noen ganger best at kampen tar sin slutt? Slik at man kan plukke ut det gode til kompilasjonen i etterkant, for det finnes alltid *noe* godt, gjør det ikke? Har du selv noensinne sett på en kamp som du skjønner går mot sin slutt? Spillerne er slitne, og den gløden og spenningen som en gang omfavnet stadionet har blåst vekk med vinden. Noen ganger, er det kanskje best for alle parter at sluttsignalet går. For kan det virkelig hende at skilsmisse *faktisk* er bra? I utdraget fra romanen *'Egne barn'* av Trude Marstein, har ekteskapet mellom Anja og Ivar tatt slutt. Vi skulle kanskje tro basert på mine pessimistiske holdninger at det endte i tragedie, men slik er det ikke. Begge har fått seg ny partner og virker tilsynelatende glade i deres nye forhold.

Kanskje er ikke en skilsmisse enden på fornøyelse og kjærlighet, men starten på en ny utgave. Uansett hvor mye en prøver, kan man ikke bruke samme gamle nøkkel for å åpne en ny dør.

Man kan trygt si at skilsmisser på 1870-tallet ikke var skrevet like hyppig som i dag. Kanskje er det fordi vi den dag idag har tilgang på både datamaskiner og chatbotter, noe som gjør jobben enklere, men jeg har mine tvil. Ifølge historiker Hanne Marie Johnsen, var det «[...] omtrent syv ektepar i året som skiller seg i Norge» på 1870-tallet, samme periode som Ibsens *'Et dukkehjem'* ble utgitt. (Sarrooma, 2019). Dette kan vi nok trygt si skiller seg fra 2014, da giftemålets dødsengel var på besøk hos mine foreldre. Da var det nemlig 9 556 skilsmisser, så vi får håpe min sortkledde fiende fikk betalt overtid (Sentralbyrå, 2014). Denne bølgen av skilsmisser ville unge meg sagt var et resultat av at kjærligheten er død, et giftemål er automatisk 5-0 ledelse til motstanderlaget *Skilsmisse FC*. Johnsen derimot mener at grunnen til den lave skilsmisseraten var det sosiale stigmaet tilknyttet tittelen *skilt kvinne*, i tillegg var det ikke mange kvinner som hadde klart seg uten økonomisk bistand fra sin ektemann. Det skal sies at ikke et hvert ekteskap er en dans på roser, slik som Nora og Helmers ekteskap i *'Et dukkehjem'*. En bør kanskje takke Ibsen og de andre kvinnene som tok slike vanskelige valg, for det kan ikke ha vært noen lett oppgave. Det kan fort hende at det muligens er et godt tegn at flere kan gjøre som Nora, å velge seg selv framfor andre.

På min tiårsdag, var kjernefamilien samlet igjen. Det var nemlig duket for toppmatch på Ullevaal stadion. I det øyeblikket kunne jeg drømme meg tilbake til familiens storhetstid. Her satt vi nemlig, mamma, pappa og deres lille entusiastiske elskling på fotballkamp. Vi var det rene bilde av en flott og fungerende barnefamilie. Da fløyta gikk fulgte jeg intenst med på matchen, blikket festet på hver en bevegelse som utspilte seg på det grønne gresset foran meg. Så ballen trille harmonisk fra spiller til spiller som en runde med pingpong. Observerte hvordan spillerne kommuniserte uten å ytre et eneste ord. Når jeg tenker tilbake på det, er det dette som slår meg. Alt det gode og vakre jeg så den kampen, ikke det faktumet at det lagets farger jeg var ikledd tapte den egentlig ubetydelige treningskampen. For uansett hvor kjipt det enn var å tape, var det ikke det jeg husket, det var de følelsene og øyeblikkene som skjedde under kampen som festet seg til mitt unge sinn. Nå som jeg er eldre, kan jeg tenke tilbake på hvordan den ivrige fotballspilleren på ni år hadde forestilt seg foreldrenes skilsmisse som et nederlag på fantasiens eviggrønne fotballbane. I en 'voksen' alder av 18, er jeg nå glad for at mine foreldre imaginære kamp ble spilt, uansett resultat, for å referere til vår gode venn Tennyson; er det ikke bedre å ha elsket og tapt, enn å aldri elske i det hele tatt? (Sørbrø, 2020)

Realiteten er, uansett hvor mye det smerter meg å si, at ingen har monopol på sannheten. Lille meg på 9 år skulle så inderlig ønske at skilsmisse var verdens verste ting og ble bannlyst fra jordas overflate, som fotballbaner laget av grus. Jeg tror dog at Nora Helmer og de andre kvinnene som har unnluppet håndjernene av et mislykket ekteskap hadde vært uenig med meg, kanskje ikke på grusdelen da. Kjærlighet er en vakker ting, og det å elske kan være både fantastisk og smertefullt. Det er nok opp til hver enkelt, om de heier på *Ekteskap United* eller *Skilsmisse FC*.

Bibliografi

Sarrooma, S. (2019). Den statiske skilsmissen og skilsmisens historie. I S. Sarrooma,

Skilsmisseboken - en overlevelsesguide.

Sentralbyrå, S. (2014). 09660: *Skilsmisser og separasjoner, etter statistikkvariabel og år*.

Statistisk sentralbyrå.

Sørbo, M. N. (2020, Februar 14). *In Memoriam A. H. H.* Hentet fra Store Norske Leksikon: https://snl.no/In_Memoriam_A._H._H.